

Un Judici Injust

Ferran Guedea, Mariano Monzo i Josep María Ustrell

John Carlin és un escriptor i periodista britànic, que va cursar estudis de Llengua i Literatura Anglesa a la Universitat d'Oxford. Bona part de l'obra de Carlin ha versat sobre la política de Sud-Àfrica, la qual cosa li va portar a forjar una bona relació personal amb Nelson Mandela, president de Sud-Àfrica entre 1994 i 1999.

Per a John Carlin va ser sorprenent com Mandela va aconseguir reconduir els sentiments negatius de la seva gent cap a la reconciliació. Carlin considera que **"El fantàstic és que, com a ésser humà, sentia molta ràbia pel que la seva família va sofrir, però va tenir la intel·ligència d'anteposar els interessos del seu país i va entendre que no aconseguiria l'objectiu de la democràcia si anava pel camí de la venjança"**.

John Carlin escriu articles entre d'altres mitjans a The Times, the Financial Times, the New York Times, Wall Street Journal, New Statesman, New Republic, the Observer, the Guardian, the Daily Mail, etc. Ha treballat en documentals de televisió per la BBC, PBS, ESPN, Channel Four y Canal Plus. A més, Des de març de 2018 escriu una columna setmanal per la Vanguardia. El darrer d'aquests va ser publicat el diumenge 20 octubre 2019 amb el títol: la llei és un burro. Així en aquest article d'opinió ens diu entre altres moltes coses:

"Los defensores del Reino de España no han regalado ningún muerto a los catalanes aún, pero se empeñan en entregarles mártires. A las grotescamente desproporcionadas sentencias para los nueve por "sedición" (término apropiadamente medieval), se suma la incluso más escandalosa decisión de los jueces, si cabe, de haberles mantenido un par de años en prisión antes de condenarlos. Eso es lo que Amnistía Internacional llama cárcel sin juicio".

“Hoy lo único que se sabe es que el lío catalán va a más. Que lejos de haberse previsto todo y resuelto todo, lo único que se ha logrado al haber abandonado la política por la ley, el diálogo por la trasnochada judicatura española, es fomentar el conflicto y calentar el ardor del sentimiento independentista.”

“En cuanto a Catalunya, mi segundo hogar, preferiría que se quedase dentro de España, tanto por motivos prácticos como sentimentales. Pero lo de los presos no es una cuestión ideológica. No está abierta al debate. Es una cuestión de derechos humanos. Y si la ley española exige que se encarcele por doce o más años a individuos que no mataron, ni predicaron la violencia, ni hicieron daño material a nadie –a políticos cuyo mayor pecado es la ineptitud, la irresponsabilidad y vivir en un mundo de fantasía–, entonces, como dice un personaje de Dickens en la novela Oliver Twist, la ley es un burro”.

“¿Por qué tanto empeño en complicar un problema que hasta hace no mucho hubiera sido de fácil resolución? Porque la prioridad de los que han mandado en la política española no ha sido acabar con el problema más grande que asola a su país. La prioridad, como bien me comentó hace unas semanas un político socialista andaluz, es “conseguir votos en Teruel”, o sea en el resto de España. Y se ganan más votos en España dando hostias a los independentistas catalanes, y a los catalanes en general, que dialogando con ellos”.

Tot el que ha escrit John Carlin en aquest article d'opinió pot agradar a alguns o pot desagradar a d'altres, però el que és cert es que en aquests moments tan delicats entre Espanya i Catalunya cal evitar qualsevol cosa que encengui passions i rancors. La visió de que si es tracta de un **Judici Just** recentment publicat a la Newsletter de la RAED o bé si es tracta de un **Judici Injust** com ara nosaltres exposem en aquest article, que coincideix amb la visió de John Carlin, es una qüestió d'opinions i de fets.

Cal dir també que John Carlin escrivia 2 columnes en el diari “**el País**”, fins el 11 d’octubre del 2017, en que va ser acomiadat per escriure un article en The Times titulat **“Catalan independence: arrogance of Madrid explains this chaos”**.

Bernat Deltell, Llicenciat en Periodisme, Filologia Catalana i Música escriu el següent: ***Un mitjà de comunicació poques vegades –poques vegades no vol dir mai- fa caure un govern o en modifica la seva voluntat. Ara bé, un mitjà de comunicació pot crear un estat d’opinió.***

Finalment volem dir, i creiem que la responsabilitat de tots, polítics, periodistes, ciutadans i evidentment els acadèmics és d’evitar actituds que poden encendre els ànims: hem de contribuir entre tots a aquesta tranquil·litat ara tan necessària. Els Acadèmics de la RAED, amb la ciència i per la ciència, podem ajudar amb la veritat a calmar els ànims i no a encendre’ls, ara més que mai.